

(שמואל א טז) אל תבט אל מראהו, בגין דסטרא אחרא הוה ביה באליאב, דלא הוה הכי בדוד, דיוקנין דדוד טמירין אינון, דהא דיוקנין דסטרא אחרא, אתפליל גו דיוקנין, ויהוה דיוקנא דסטרא אחרא אתחזי ביה בקדמיתא, דאעבר על עיינין לפום שעתא, ובהיל לבא ודחיל, ולבתר (שמואל א טז) וטוב רואי וי' עמו. ודא איהו עדות לגביה.

דיוקנא דא דאדם, פליל פל דיוקנין, וכלהו כלילן ביה, האי לא בהיל ברוחיה. בשעתא דרוגזיה איהו בנייחא, ומלוי בנייחא, ומיד אתפייס. (דף ע"ד ע"ב)

זרעא דדוד דאתחזי ביה ההוא דיוקנא בקדמיתא, דאעבר לפום שעתא על עיינין, ברוגזיה בנייחא, מיד אתפייס. אבל נטיר דכבו כנחש לסופא. בגין דההוא סטרא גרמא ליה, דסחרא בכל סטרין. אבל מוחא דבגו קליפה ולבא מתישרא, ונציבא דא לאינון זפאין. אבל חייבין לא מתעברן מההוא דיוקנא קדמאה בישא, ואתחברן (ואסתאבו) ביה בכלא.

ציור"א תנינ"א, אי ההוא בר נש לא אזיל פל פך בארחא בישא, ואסטי מההוא ארחא, ותב למאריה, לא דהוא רגילא בארחוי דמתקנן, אלא איהו דהוה באינון אורחי מתעדי, וסטי מנייהו ותב למאריה. האי איהו רוחא טבא שארי למשרי עלוי, ולאפתקפא על זוהמא קדמאה דהוה ביה, ובליט לבר, באסתפלוחתא, דעיינין לפום שעתא, פחד דיוקנא דאריה דאתגבר האי בשעתא דחמי ליה, ההוא חיזו גרים ליה לאעבר בלביה אריה דמתגברא לפום שעתא.

האי מסתפלן באנפוי לבתר, אינון אנפין דלבא לא רחים לון לפום שעתא, ומיד תב לביה ורחים ליה. פד מסתפלן ביה אכסיף, וחשיב דכלא ידעין ביה. אנפוי חפין דמא לפום שעתא, מתהפכן לחוורא או לירוקא. תלת שוריין אית באנפוי. חד לימינא, דדא אתפשט באנפוי ואתאחיד ביה. חד דסלקא לחוטמיה לעילא, ותרין לשמאלא. וחד דאתפשט לתתא מאינון תרין, ואחיד בהאי ובהאי. ואלין אינון אתוון דמתחקן באנפוי, ואלין בלטין דלא שכיבין. וכד מתישבא וארגיל בארח קשוט, שכבין.

ורזא דאינון אתוון איהו קריב. דא הוה רחיק, והשתא אינון אתוון בלטין באנפוי, וסהדין ביה בבהילו. וסימנא דא ק' (ד"א ח) מסטר ימינא אתוון אחרנין מסטר (דף ע"ה ע"א) שמאלא, ואף על גב דשוריין אחרנין אתחזון באנפוי, לא בלטין לבר פהני. בר בזמנא דהוה אזיל בעקימו. האי איהו זרעא דדוד, אתהפך מחיזו דא. בקדמיתא אתחזי בדיוקנא